

[Alfred Jensen.]

at gå uden om ved at sige, at jeg som mod-pol kan læse, hvad der står i „Land og Folk“. Sagen drejer sig ikke om, hvad man kan læse i „Land og Folk“, „Berlingske Tidende“, „Nationaltidende“, „Vestkysten“ eller et hvilket som helst andet blad. Nej, det drejer sig om, at personer, som står under ministerens domæne, udtaler sig på en sådan måde, at deres udtalelser er udtryk for, hvorledes der arbejdes indenfor hæren og hjemmeværnet, og det kan ministeren ikke klare med en henvisning til, hvad der står i „Land og Folk“ eller i et andet blad. Her er der tale om organer, der står under ministerens ledelse og kommando, og som han har ansvaret for. Han kan selvfølgelig lade være med at svare, som han har for vane, men så kan jeg sige, som jeg har sagt før, at intet svar er også et svar.

Forsvarsministeren (Harald Petersen):

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen mener, at det var urigtigt, når jeg i min første udtalelse havde sagt, at der i den overenskomst, der er afsluttet om den pågældende styrke, stod noget om, at man kunne nedsætte denne styrke i løbet af et vist åremål. Jeg må derfor hellere for at bringe diskussionen på det helt klare læse op, hvad der står i den tillægs-overenskomst, som blev afsluttet den 17. maj 1949 — med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne tillade mig et citat. Der står følgende under punkt 3:

„Uanset bestemmelserne i 1947 — overenskomstens art. I, stk. 1,“ —

det var altså den første overenskomst, der blev sluttet, da vi sendte styrkerne afsted i 1947 —

„kan kontingentets samlede styrke formindskes til 2000 mand, når de tropper, der for tiden gør tjeneste i Tyskland, afløses i april 1949, og til 1000 mand i oktober 1949.“

Da kan det ske. Det er udtrykkeligt den vending, der er brugt, og det var den, jeg citerede med tilføjelse af, at bestemmelsen aldrig havde været udnyttet i sin fulde udstrækning.

Det ærede medlem fandt, at der var noget mystisk ved mine betragtninger om, at øjeblikket nu ville være det uheldigst mulige tidspunkt for en hjemtrækning af det danske kommando. Der er ikke nogen mystik i det. Hvis det ærede medlem blot vil læse de få linier, der står i næstsidste stykke af bemærkningerne til det foreliggende lovforslag, vil han se begrundelsen. Der siges det udtrykkeligt, at da den danske styrke

i henhold til den rigsdagsbeslutning, der blev vedtaget i fjor om den fælles forsvarsstyrke i Europa, er afgivet til den øverstkommanderende for disse styrker, og da Vesttysklands stilling indenfor det vesteuropæiske forsvar endnu ikke er fastlagt, har man fundet det fornødent at foreslå en forlængelse af kommandoets ophold syd for grænsen sammen med de styrker, der i forvejen er placeret dér fra engelsk side, på linie med hvad Norge har gjort i disse dage. Der er intet mystisk i dette; det er en logisk forklaring på, hvorfor det på det nuværende tidspunkt, alle hensyn taget i betragtning, ville være såre uheldigt at foretage en forandring.

Det ærede medlem kom så igen ind på spørgsmålet om den 18 måneders tjenestetid og fremhævede nogle betragtninger, der er fremsat af en af vore regimentschefer om den efter hans mening store mangel på befalingsmænd. Det er rigtigt — hvad det ærede medlem ved fra mange andre forhandlinger, vi har ført i de senere år —, at spørgsmålet om enkadring, altså antallet af befalingsmænd pr. afdeling, er og vil blive et meget vigtigt spørgsmål ved overvejelsen af de foranstaltninger, som påtænkes gennemført fra maj 1953. Hele dette spørgsmål går ind i de almindelige drøftelser, der nu skal føres, idet spørgsmålet om enkadringens størrelse — d. v. s. den ordinære tilgang og den ekstraordinære tilgang, som det må være muligt at skaffe i løbet af den kommende tid — vil komme til at øve indflydelse på hele spørgsmålet om udnyttelsen af den 18 måneders tjenestetid og derfor også er et af de problemer, som er rejst af den danske regering, en af de forudsætninger, som blev opstillet, dengang den danske regering gav sit svar til TCC i Paris og derefter ved mødet i Lissabon.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen gentog nogle af sine bemærkninger og mindede om, at de kredse, han havde talt om, stod uden mit domæne. Det kan jeg nu ikke se de gør. Det, der er sandheden om dette livjægerblad, „Livjægeren“, som han talte om, og livjægerkorpset, er, at der intet livjægerkompagni findes i det danske hjemmeværn, at „Livjægeren“ er et blad, som er uden nogen som helst forbindelse med det danske hjemmeværn, og at det, som det ærede medlem citerede fra det nævnte blad, er udtryk for vedkommende journalists opfattelse af hjemmeværnets opgaver — og det vil sige en opfattelse, som, alting taget i betragtning, er forkert.